

»Var det mennesker, jeg endnu ville takkes, da var jeg ikke Kristi tjener« (Gal. 1,10)

Består jeg for Menneskesønnen?

Paulus skriver i *Romberbrevet*, at Guds vrede åbenbares fra Himmelen over al ugudelighed og uretfærdighed hos mennesker, der undertrykker sandheden ved uretfærdighed (1,18). Den giver sig udslag i, at han giver dem hen (vers 24, 26 og 28).

Guds vrede er hellig og forfærdelig. Enhver, der bliver ramt af den, går til grunde. I Johs. Åbenb. kap. 16 skildres Guds syv engle, der udøser hans vredes skåle over jorden. Det ender med et jord-skælv, så stort og vældigt, at folkeslagene byer styrter sammen, og store, centnertunge hagl falder ned på menneskene.

Den dag, da dette sker, kan næppe være fjern. Det er Guds vredes store dag. Hvem kan tænke på den uden at bæve? Hvem kan tænke på sine børn og børnebørn uden at bede?

Den dag flyder blodet i stride strømme, og et menneske bliver sjældnere end Ofirs guld. Da er der ingen hjælp at finde noget sted her på jorden. Mennesker vil dåne af rædsel, thi himmelens kræfter er sat i bevægelse, rettet imod dem.

Alt er ude af menneskers kontrol – intet fungerer – alt bryder uopretteligt sammen. Ethvert håb, til hvad mennesker har skabt og formår, bliver til skamme. Jorden gynger og svajer som en hængekøje. Solen formørkes, og månen mister sin glans.

Den dag kommer pludseligt, men ikke uforudset. Allerede *profeterne* så den og beskrev den. I sin sidste store tale forkyndte vor *Herre Jesus* den for apostlene, medens de sad på *Oliebjerget* (Matt. 24). Og *apostlene* pegede på den i deres breve. *Johannes* så den og skildrede den i billeder i sin *Åbenbaring*.

Det afgørende spørgsmål for enhver er: Hvorledes kan jeg undgå at blive ramt af Guds vrede?

Vort eget svar

Skulle vi selv besvare spørgsmålet, kunne vi næppe finde et bedre svar end det, jøderne gav: Vi må behage Gud ved at opfylde hans lov!

Det var det svar, *Saul fra Tarsus* gav, formentlig oplært dertil af den lærde og højt agtede farisæer *Gamaliel*. Og alle de bedste i Israel gav samme svar.

Hvorledes skulle man ellers vinde Guds behag? Det er ugudeligheden og lovløsheden, der vækker hans vrede – altså må det være Guds frygten og lovoverholdelse, der vækker hans behag!

Guds vrede er ikke et udslag af hans

temperament, men af hans hellighed – derfor rammer den ikke dem, der lever helligt – og det gør enhver, der holder hans lov.

Kun ved at gøre det viser man, at man ærer Ham og sætter Ham og Hans vilje forud for alt andet og alle andre.

Saul fra Tarsus havde en stærk vilje og en fast karakter; det lykkedes ham at leve ulasteligt efter lovretfærdighedens krav; hans nidkærlighed i så henseende var forbillig for hans samtid.

Han sagde formentlig til dem, der søgte hans råd: »Hvis du virkelig vil, så kan du holde loven. Det gælder om at ville og tage de anstrengelser på sig, som loven kræver. Gud ser til viljen og støtter enhver, som virkelig vill!«

Denne overbevisning virker troværdig. Den stemmer med vor opfattelse af moral og etik: kender mennesket blot, hvad der er det gode, og vil mennesket det gode, da kan mennesket gøre det gode!

Da Saul fra Tarsus blev standset af den herliggjorte Jesus uden for *Damaskus*, brød hans retfærdighed og hidtidige forståelse af Gud og hans lov sammen og kom aldrig mere på fode. Da gik det op for ham, at han med al sin retfærdighed og ulastelighed var et *vredens barn*, fuldt færdigt til fordømmelse – helt ude af stand til at undfly Guds vrede (Efes. 2,3).

Guds svar

Det sande svar, på hvorledes vi kan undfly Guds vrede, giver kun Gud. Hans svar er *evangeliet*.

Det er budskabet om, at for enhver, der tror, er Guds vredes dom fuldbyrdet på vor Herre Jesus Kristus i hans/hendes sted.

Guds domstol blev rejst på *Golgatas* høj uden for *Jerusalem*. Dommen blev fuldbyrdet. Guds vrede blev udøst over Ham, der hang som en forbandet i vort sted på det rå kors.

Således er evangeliet det befriende ord om, at dommen over os er fuldbyrdet på dommeren selv, der gik i vort sted, thi så højt elskede og elsker Han os. Dommen over os skal ikke gentages. Det ville stride mod al retfærdighed.

Den, som tror, har ikke andet at henvise til end, at Guds retfærdighed er sket fyldest, dommen er fuldbyrdet, straffen er udstået, skylden er sonet. Han/hun henviser aldrig til en eneste af sine egne gerninger; det ville jo være et udtryk for, at han/hun ikke mener, at troen alene strækker til – altså at dommen, der blev fuld-

byrdet på Golgata, heller ikke strækker til, men må suppleres af gode gerninger. Ja, at henvise til sine egne gode gerninger er at tro på sig selv og afskrive troen på Gud alene!

Paulus siger, at evangeliet er *Guds kraft* til frelse for *enhver, der tror* (Rom. 1,16).

Bemærk *først*, at apostelen ikke siger, at evangeliet *har* kraft (som om det ved visse lejligheder ikke har det). Bemærk *der næst* ordet *kraft*! Det taler om Guds almagt, der atter taler om Hans kærlighed, den almægtige! Bemærk *også*, at evangeliets almægtige kraft frelser *enhver* uden undtagelse, der tror. End ikke den værste synder udelukkes; ej heller den mest karaktersvage.

Bemærk *endelig*, at apostelen ikke taler om sin egen eller nogen andens oplevelse af evangeliets almægtige kraft. Det ville jo bortlede opmærksomheden fra evangeliet til en eller anden oplevelse og således umuliggøre troen – troen på, at Gud mener, hvad han siger!

Enhver, som tror, er allerede ramt af Guds vrede over hans/hendes synd – nemlig i sin stedfortræder på korset – og skal ikke atter rammes af den.

Det er Guds svar, det forunderlige og vidunderlige, der samtidig er en forargelse for den menneskelige opfattelse af retfærdighed.

Jesu Kristi genkomst

Når vor Herre Jesus åbenbarer sig med kraft og megen herlighed, skal vi alle fremstilles for hans domstol og dømmes *efter vore gerninger*. Strider det ikke imod, hvad evangeliet forkynder? Siger det ikke, at troen ikke er tilstrækkelig, men at der også må gode gerninger til, for at man ikke skal blive ramt af vreden?

Lad apostelen *Peter* hjælpe os på den rette vej. Han siger: »Bind op om jeres sinds lænder, vær ædru og sæt fuldt ud jeres håb til den nåde, som bliver jer til del, når Jesus Kristus åbenbares« (1. Peter 1, 13).

Peter ved, at Guds børn kan blive bange og komme til at tvivle på, om de nu kan bestå for Kristi domstol. Når dette sker, begynder de at gøre flere gode gerninger, bede mere, faste og ofre – men det fører aldrig til nogen indre overbevisning om, at nu kan jeg bestå i dommen. Det er nemlig at vende tilbage til sig selv, sin egen gode vilje, sine egne gerninger og sin egen retfærdighed.

Derfor formaner apostelen os til at

være *ædru*, d.v.s. besinde os på virkeligheden. Vi kan aldrig ved egen indsats komme til at bestå for Guds domstol, hvor alt kommer frem i det klareste lys. Vi formanes derfor til *fuldt ud* at sætte vort håb til den nåde, som *bliver os til del* (apostelen vækker ikke den mindste tvivl herom), når Jesus Kristus åbenbares.

Guds nåde bliver enhver, der tror på vor Herre Jesus, til del, når Han i et nu åbenbarer sig, thi Gud er retfærdig. Derfor udtaler apostelen sig så ubetinget og uimodsigeligt herom, så han end ikke åbner døren for en lille »from« tvivl herpå – et lille »front« mon?

Er det ikke »oprigtigere« og »fromme« når man kender sig selv og føler, at ens kristenliv lader meget tilbage at ønske, da at sætte spørgsmålstegn ved Guds nådes alttilstrækkelighed – er det ikke et udtryk for, at man ikke vil synde på nåden eller sove i den?

Nej, det er at afskrive troen på Gud og erstatte den med troen på sig selv. Således er det at sætte sig op imod evangeliets kraft og at spotte Gud.

Lytter man derimod til Peters herlige ord: »Sæt fuldt ud dit håb til den nåde, der bliver dig til del, når Jesus Kristus åbenbares,« da overvældes sjælen af Guds evangeliums kraft til at frelse – frelse endog mig så fuldkomment, at jeg består for Kristus, når Han åbenbarer sig i sin herlighed – frelser mig sådan, at æren derfor alene er Herrens – og ikke min, end ikke for en lille bitte dels vedkommende!

Når evangeliet fylder sjælen, da kan den høre, at også det næste, som apostelen siger, er evangelium og ikke lovbud. Peter fortsætter med at sige: »Som lydige børn må I ikke rette jer efter de lyster, som I før, i jeres uvidenhed, levede i. Men ligesom Han, der kaldte jer, er hellig, således skal også I være hellige i al jeres færd, thi der står skrevet: »I skal være hellige; thi jeg er hellig« (1,14-16). En oversættelse, der er mere tro imod grundteksten, lyder således: »Som lydighedens børn skik jer da ikke lige med de begæringer, som før herskede i jeres uvidenhed, men ligesom Han, der kaldte jer, er hellig, vær I hellige i hele jeres vandel; thi der står skrevet: Vær hellige, thi jeg er hellig!«

Evangeliet har i sin kraft gjort enhver, der tror på Jesus som sin Frelser og Herre, til *et barn af lydigheden* – et barn af Ham, der var lydige indtil døden på et kors – altså til Guds barn med Guds Ånd i sit hjerte!

Og evangeliet drager i sin guddommelige kraft nogle selvfølgelige konklusioner og konsekvenser heraf: et Guds barn skikker sig aldrig lige med de begæringer, som herskede i hans/hendes liv, da han/hun ikke kendte evangeliet, men levede i uvidenhed – lydighedens barn har

Guds Ånd, den hellige Ånd, og lever i overensstemmelse dermed helligt.

Apostelen formaner ikke til selvarbejde på ens egen forbedring, men opmuntrer til at leve som et barn af den almægtige Herre og Frelser.

Han dømmer enhver efter hans gerning

Peter fortsætter med at sige: »Og hvis I som Fader påkalder Ham, der uden personsanseelse dømmer enhver efter hans gerning, så må I også vandre i frygt, så længe I er udlændinge her« (1,17).

Hvordan kan dette forenes med fuldt ud at sætte sit håb til den *nåde*, der bliver Guds børn til del, når Jesus Kristus åbenbares? Her siger apostelen jo, at Gud dømmer enhver efter hans *gerning* og det uden personsanseelse – altså uanset om det er en troende eller en vantro.

Det er sandt, at Peters ord skaber frygt og bæven – men det er også hans hensigt, thi evangeliet skaber aldrig et kammeratligt forhold til Gud. Det fører os ind i et forhold til Ham *som børn til deres Fader*, altså ind i et forhold, hvor vi bør ære vor Fader, thi så vil det gå os godt, som budet siger!

Men frygt og bæven har også den virkning, at det kaster os endnu tættere ind til Guds evangelium, Guds kraft, der frelser enhver, der tror, fuldkomment. Frygt og bæven vækker os med andre ord til *endnu mere ubetinget* at sætte vort håb til Guds nåde og dens kraft alene.

Apostelen fremhæver, at vor Fader dømmer enhver efter hans gerning, og understreger med ordet *gerning* (ental), at det drejer sig ikke om en regnskabsmæssig opgørelse af alle de hundred-tusinde gerninger, han/hun har gjort i sit liv, og derefter en dom, der hviler på, om de gode gerninger er i overtal og således fører til frifindelse af den anklagede og godkendelse af hans/hendes regnskab.

Nej, hans/hendes *gerning* taler om livets samlede *frugt*. Et godt træ bærer god frugt. Et ondt træ bærer ond frugt. Lignelsen om fårene ved Kongens højre side og bukkene ved hans venstre (Matt. 25,31-46) siger, at de retfærdige ikke var sig bevidst, at de havde gjort så mange gode gerninger – de havde slet ikke ført regnskab over dem – det var altsammen frugt af, at de var lydighedens børn, og at Guds Ånd boede i dem og var deres liv.

Guds børns gerninger er en *helhed*, der bedst kan udtrykkes i ental, således som apostelen gør her. Han fremhæver ikke bestemte gerninger som f.eks. »fremstød for evangeliet«, »evangelisation« eller lignende, som mennesker (især kristne) lægger mere mærke til end dagligdagens (f.eks. husmoderens) gøremål og kærlig-

hedens små »ubetydelige« gerninger, som lignelsen om fårene og bukkene fremhæver.

Evangeliet

Paulus kalder evangeliet for en *hemmelighed* (Efes. 6,19). Det er skjult for mennesket og kan aldrig forstås, således som andre »svære« sandheder efterhånden kan gribes af menneskeforstanden. Evangeliet må *åbenbares* – hvilket oftest sker gennem en forkyndelse i Åndens kraft og forkynnderens magtesløshed.

Når evangeliets hemmelighed er blevet åbenbaret for os, medfører det aldrig, at nu er det blevet en selvfølgelighed for os – nu behersker vi det – nej, det skaber en længsel efter, at Guds Ånd vil uddybe det endnu mere – en længsel, der aldrig hører op – ethvert nyt kendskab til evangeliet gør os så grebne af dets herlighed, at vi ikke kan stå stille, men længes efter endnu mere.

Sådan også, når vi ser, at Guds vredes dag er nær, og at vor Herre og Frelser kan åbenbare sig hvert øjeblik.

Vel skaber det frygt og bæven, men i denne følelse af egen utilstrækkelighed og magtesløshed tager Guds nådes herlighed bolig og bringer den dybe, overvældende glæde med sig: *Min Gud og Skaber bestemte mig ikke til at blive ramt af hans vrede, men til at få frelsen i øje ved vor Herre Jesus Kristus* (1. Tess. 5,9) og *det med evig herlighed* (2. Tim. 2,13).

Min evige frelse, der også indeholder, at jeg får lov til at bestå for Menneskesønnen, hviler ikke på min bestemmelse og min beslutning, men på Guds! Og Gud bestemmer og beslutter ikke noget, som han ikke også fører igennem!

Nåden er helt igennem nåde, d.v.s. Guds frie barmhjertighed, der aldrig begrundes med, at der var noget hos mig, som tvang ham til at foretrække mig og vælge mig.

Guds nåde er ikke et udtryk for en kvantitativ (talmæssig) udvælgelse af nogle og forkastelse af andre, men et udtryk for hans grundløse, ubetingede kærlighed – eller måske bedre sagt: et udtryk for, at *Han er den, Han er* – ophøjet over vore tanker og forestillinger – fuldkommen med en fuldkommenhed, der overgår alle menneskelige forestillinger derom.

Ham er vi med Jesu kostbare blod købt til at tilhøre – og Hans er vi – Hans forbliver vi.

Hans overvældende nåde forbliver ubegribelig og kan kun fastholdes i troen.

Troen bliver prøvet – prøvet under Guds opsyn, så den styrkes og grundfæstes i Kristus. Når det sker, må den prøvede kæmpe troens gode strid – en kamp, der ofte føles svær – især når prøvelsen trækker ud, og Gud forekommer langt

borte.

Paulus siger, at det, vi lider her i tiden, ikke er værd at regne i sammenligning med den herlighed, som skal åbenbares på os, når Kristus kommer igen (Rom. 8,18). Det ord skal man ikke slynge i hovedet på dem, der lider – men det står alligevel fast.

Derfor retter evangeliet vort blik *fremad* og *opefter* imod vor Frelsers andet

komme og forkynder os, at i dette håb er vi frelst. Det kan ikke glippe, thi det er Guds bestemmelse med dem, der tror på Ham, at de skal arve al hans herlighed, og at deres herliggørelse betyder, at hele skabningen forløses fra den forkrænkelighed og det suk, hvorunder den lider.

Skønt vor frelse er fuldbragt, og skønt vi tør sige, at af nåde *er* vi frelst, ligger dog vor erfaring af frelsen endnu mest i

fremtiden – vor Herres Jesu andet komme skænker os frelsen i hele dens for os endnu ufattelige herlighed.

I dette lys lever vi vort liv som udlændinge og fremmede i denne verden. Vort mål er højere og herligere end noget jordisk mål. Vort mål er lig med Guds mål – derfor bliver det nået!